

**ВАМ,
ДОРОГІ
СТЕПІВЧАНКИ,
ВЕЛИХ,
НАПОВНЕНИЙ
СОПЦЕМ,
ДОБРОМ
І ЩАСТЯМ!**

Мал. В. Колісниченка.

У НАШИХ ПОДРУГ-ТРАКТОРИСТОК

РОСТУТЬ ГІТАЛОВКИ

Ще торік Марта Цемур працювала в тому ж колгоспі ім. ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району, що й двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов. Заманулось дівчині й собі відчути щастя водити машину. Це бажання і привело її до нашого училища механізації сільського господарства. Бажання сильне і серйозне. Саме тому Марта вчиться лише на відмінно. З такою ж похвальною настиїнністю оволодівають спеціальністю механізатора і Людмила Стадник, і Поліна Шкрібляк, і всі інші 200 дівчат. Основне у нас — занят-

тя. Основне, але не єдине. Прагнемо, щоб дівчата одержали в училищі і політичний гарт, і збагатилися знаннями літератури та мистецтва, і щоб одержали спортивну підготовку. Зовсім недавно провели читачку конференцію по книзі «Молода гвардія», готуємо цікавий «вогник».

У квітні дівчата роз'їдуться на чотиримісячну практику, потім екзамен — і здраслуй, самостійна робота.

Г. ТКАЧЕНКО,
секретар комсомольської організації училища.
м. Бобринінець.

У ДВАДЦЯТЬ ЗНАЙШЛА СЕБЕ

(Телефоном). Завтра — свято. Тож об'їжджаю ферми, щоб, гляди, хтось не забув заготовити запас кормів. Тільки-но наблизився до однієї, як виринув десь з-за вибалку «Беларусь». Чомусь відразу догадався, що то машина Ніни Вергун. Підкотила дівчина ближче і весело крикнула: «Здрастуйте!»

Поздоровив з наступаючим жіночим святом, трохи побесідували.

— Я поїду, ще треба рейс зробити, — кинула вже на ходу.

А я все ще стояв і думав. Ніні було вісімнадцять. Хлопці так завзято хвалили свою професію механізатора, що й вона подала заяву до училища. Потім покину-

Зустріч виборців з О. М. Косигінін

МОСКВА, 6 березня. (ТАРС). Сьогодні в Москві у Великому театрі представники трудящих Фрунзєнського виборчого округу столиці зустрілися з своїм кандидатом у депутати Верховної Ради РРФСР — членом Політбюро ЦК КПРС, Головою Ради Міністрів СРСР О. М. Косигінін.

Учасники зборів закликали виборців віддати голоси за гідного кандидата блоку комуністів і безпартійних, за дальший розквіт нашої Батьківщини, за мир, за комунізм.

Тепло зустрінутий присутніми, з промовою виступив О. М. Косигін.

І. ТКАЧЕНКО,
голова колгоспу імені Чапаєва Компаніївського району.

МОСКОВСЬКА ОБЛАСТЬ — ТРИЧІ ОРДЕНОНОСНА

До двох орденів Леніна на прапорі столичної області 3 березня прибавився ще один. Цієї нагороди вона удостоєна за мужність і героїзм, виявлені трудящими Московської області в розгромі німецько-фашистських загарбників під Москвою у період Великої Вітчизняної війни, і за успіхи, досягнуті в розвитку народного господарства.

У Кремлівському Палаці з'їздив високу нагороду до прапора Московської області прикріпив Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний.

Товариш М. В. Підгорний виступив перед присутніми з промовою.

З великим піднесенням учасники зборів прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР.

(ТАРС).

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

МОЛОДА КОЛГОСНИЦЯ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII. № 29 (729).

СЕРЕДА, 8 БЕРЕЗНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ДО РАДЯНСЬКИХ ЖІНОК

Звернення ЦК КПРС у зв'язку з Міжнародним жіночим днем 8-е Березня

Дорогі товариші жінки!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу палко й сердечно поздоровляє вас з Міжнародним жіночим днем 8 Березня — святом солідарності жінок у боротьбі за рівноправність, за демократію і соціалізм, свободу та національну незалежність народів, за мир в усьому світі.

У нашій країні день 8 Березня став одним з улюблених народних свят, і це одно з яскравих свідчень того, якою величезною повагою в радянському суспільстві користуються жінки.

У цьому році наша Батьківщина урочисто відзначає 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Славний ювілей надає особливого значення і Міжнародному жіночому дню. Перемога Жовтневої революції поклала край безправності жінок, розкріпачила їх і вивела на широкий шлях громадської, творчої діяльності, відкрила безмежні можливості для розвитку талантів і

здібностей жінок. Разом з чоловіками радянські жінки і в суворі роки війни, і в роки мирного будівництва показали зразки мужності і героїзму, самовіддано й наполегливо працювали і працюють на благо Батьківщини, в ім'я торжества комунізму. Вони витримали всі труднощі і випробування, які припали на долю перших у світі творців соціалістичного ладу.

В умовах соціалізму жінки нашої країни стали вільними і рівноправними, гордими і сміливими, освіченими і активними, впевненими у своєму майбутньому і щасливими. Ними захоплюються, їх наслідують, на них рівняються мільйони трудящих жінок усього світу.

В СРСР відкрито повний простір для прикладання енергії та ініціативи жінок. У промисловості і сільському господарстві, в науці, освіті і охороні здоров'я, в літературі і мистецтві, у спортивних організаціях і дитячих закладах працюють мільйони радянських трудяниць. Їх талант, допитливий розум, хазяйське, дбайливе око відчутні всюди, на будь-якій ділянці комуністичного будівництва.

Додержуючи заповітів Володимира Ілліча Леніна, радянські жінки нарівні з чоловіками беруть активну участь в усіх державних справах: у розвитку і прийнятті (Закінчення на 2-й стор.)

ХАЙ КВІТАМИ СТЕЛИТЬСЯ ШЛЯХ

ДО РАДЯНСЬКИХ ЖІНОК

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

ті радянських законів, планів розвитку народного господарства і культури, у здійсненні внутрішньої і зовнішньої політики партії і Радянської влади. На партійні з'їзди і конференції, до Верховної Ради СРСР, Верховних Рад союзних і автономних республік, до місцевих Рад обираються сотні тисяч жінок.

Наші жінки виховують і формують у своїх синах і дочках найкращі риси радянської людини — вірність ідеалам комунізму, високу політичну свідомість, працьовитість, колективізм, радянський патріотизм і пролетарський інтернаціоналізм.

Центральний Комітет Комуністичної партії і Радянський уряд постійно дбають про те, щоб кращим і гарнішим було життя жінок, прагнуть повніше задовольнити їх духовні запити. З кожним роком поліпшуються житлово-побутові умови, все більше стає дитячих садків і ясел, вдосконалюється народна освіта і охорона

здоров'я. Постійно зміцнюється радянська сім'я, все міцніше входять в наше життя принципи комуністичної моралі.

Велика роль радянських жінок у міжнародному жіночому русі. Рік у рік міцніють їх зв'язки з прогресивними жіночими організаціями всього світу. Жінки Радянського Союзу йдуть у перших рядах борців проти безправності і злиднів, за свободу і незалежність, за мир і дружбу між народами, за щастя дітей, вони рішуче виступають проти розбійницької американської агресії у В'єтнамі, проти намагань імперіалістів звернути людство в катастрофу нової світової війни.

Центральний Комітет КПРС глибоко впевнений, що радянські жінки, разом з усім народом, і далі беззастановно боротимуться за перетворення в життя рішень XXIII з'їзду партії, своєю самовідданою працею зміцнюватимуть могутність нашої Вітчизни, зустрінуть 50-річчя Великого Жовтня новими досягненнями в про-

мисловості і сільському господарстві, в науці і культурі. ЦК КПРС закликає радянських жінок:

— Ще тісніше згуртовуйтеся навколо Комуністичної партії і Радянського уряду, під непереможним прапором марксизму-ленінізму;

— Будьте в перших рядах будівників комунізму, активних борців за мир;

— Постійно кріпьте тісну дружбу з жінками країн соціалістичної співдружності, обмінюйтеся з ними досвідом праці, громадської діяльності і виховання дітей;

— Беззастановно зміцнюйте інтернаціональні зв'язки з трудящими жінками усіх країн світу.

Центральний Комітет КПРС палко бажає радянським жінкам творчих успіхів у праці, в державній і громадській діяльності, великого щастя в житті.

Хай живе Великий Жовтень, який приніс свободу, рівноправність і щастя радянським жінкам!

Честь і слава радянським жінкам!

Хай живуть жінки — трудівниці всієї землі!

Хай живе Міжнародний жіночий день 8 Березня!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу.

ПРО ЯРОСЛАВНУ

Я забув про семінар з істмату і підставив груди під «курли», й журавлі ув очі сіруваті римською п'ятіркою вросли. І зійшла дорідно над землею, брунькуватістю терпка, пора. І запахло свіжою ріллею, пісню і повіддю Дніпра. Трактори розвеселяли поле колосковістю зимових снів, вечори гайдалися на тополях, перших колісаючи шпаків. Ти стояла тихо поруч мене, лебедятко, повне таємниць. (Хто б повірив, що дівча зелені

в Ярославну виросте колись!) В душу саму, запальну і чулу, капнула сльози твоєї синь: радісно і лясно ти шепнула, що у нас, напевне, буде син.

І хотіла знати дуже точно, ким він буде?

— Кирпулям твоім.

— А чий у нього будуть очі? — і ставало серце голубим.

Все віддам, щоб дорогим обличчям не сковзалася тривога п'їтьма.

...А наш малий сміється таємниче, п'ятреноує беззубо: «Мма-а-а...»

Володимир ЧАБАНЕНКО.

ТОБІ НА С-е,
В ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

НА ПАРАЛЕЛЯХ І МЕРИДІАНАХ

● ХАНОЙ. Бійці армії визволення у південно-в'єтнамській провінції Тайнінь у боях з американськими і південнокорейськими військами в лютому і на початку березня повністю вивели з строю 15 рот противника. Про це повідомляє агентство ВІА.

● ВАШІНГТОН. Починаючи з кінця 1965 року, Сполучені Штати використовують отруйні речовини проти патріотів Південного В'єтнаму. Цей факт підтверджує газета «Вашінгтон пост». За словами газети, одним з ініціаторів широкого застосування отруйних речовин у В'єтнамі є Стенлі Феа — підполковник американської армії, який спеціально «вивчав» цю проблему. Стенлі Феа опублікував статтю, в якій закликає уряд США посилити роботи по виробництву засобів ведення хімічної війни.

● НЬЮ-ЙОРК. Сенатор Едвард Кеннеді, виступаючи в Бостоні, закликав США виявити «надзвичайні зусилля» для досягнення миру у В'єтнамі. Е. Кеннеді підтримує позицію свого брата, сенатора Роберта Кеннеді, який закликав припинити бомбардування ДРВ, щоб відкрити шлях до переговорів по в'єтнамській проблемі.

● НЬЮ-ЙОРК. Офіцера медичної служби Говарда Леві буде віддано до суду військового трибуналу за «непідкорення наказам» військового командування США. Він відмовився брати участь у підготовці солдатів і офіцерів частин особливого призначення для операцій у Південному В'єтнамі.

● НЬЮ-ЙОРК. У Натчезі (штат Міссісіпі) не припиняються демонстрації протесту проти нового злочину — убивства активного учасника руху на захист прав негрівського населення У. Джексона. На цьому тижні У. Джексон був убитий вибухом міни, підкладеної в його грузовик, на якому він перетався з роботи.

● РІО-де-ЖАНЕЙРО. У Бразилії тривають переслідування учнівської молоді. Поліція міста Форталези арештувала трьох керівників організації учнів середніх шкільних закладів, п'їше «Журнал до Бразил». Ім

пред'явлено обвинувачення у «підривної діяльності і зв'язку з комуністами».

● ПЕКІН. Політичне і господарське життя Китаю дедалі більше підпадає під військовий контроль. Армія контролює багато державних установ, промислових підприємств, редакцій газет, радіо, пошту і телеграф. Військові керують сільськогосподарським виробництвом.

Китайські газети повідомляють, що командування військових округів проводить у провінційній регіональній нараді з питань організації весняної сіви. На таких нарадах і конференціях створюються з участю військових органи по керівництву сільськогосподарським виробництвом.

Як визнає китайська преса, останнім часом армія все ширше використовується для придушення організації, які перебувають в опозиції до нинішнього режиму.

(ТАРС).

ЖІНКИ ГВІНЕІ.

Фото АПН.

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

№ 90 (720)

ВІСІМНАДЦЯТА ВЕСНА.

Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

Колонка Вітань

Ми дуже любимо її, Раїсу Василівну Калиниченку, — вчительку української літератури, класного керівника. За її чисту і добру душу, за чесність і справедливість. І де б ми не були — в школі, на відпочинку, в походах по місцях бойової слави, — вона була завжди з нами. Її тепле слово, порада, підтримка — допомагали долати труднощі, давали наснагу.

Зараз Раїса Василівна хвора. Ми турбуємось про неї, відвідуємо. Сьогодні, в свято Міжнародного жіночого дня, ми, учні, від щирого серця поздоровляємо дорожку вчительку і бажаємо їй доброго здоров'я, швидкого повернення в рідну школу.

Лариса ЯЦЕНКО,
учениця 10 класу
школи № 13.

м. Кіровоград.

С ТРУНКА, вродлива, замріяна. Вона послішасе засніженою сільською вулицею. Назустріч вітру, назустріч теплим людським посмішкам, у яких щирість, глибока вдячність.

— Здрастуй, дівчино!
— Здрастуйте, — і зупинилася здивована. Чого цей літній чоловік на неї так дивиться?

— Ви мене пам'ятаєте?
А вона ще більше дивується, пильніше придивляється. І вже сама розгублено:

— Побили горшки. Нас багато таких дішат у селі.
— Та Ніною ж тебе звали, — ступає ближче незнайомий.

— Так. А що?
— Та нічого. Просто хотів подякувати тобі. І ще поради...

— За що ж то?
— А пригадуєш, як нас виручила? Ми тоді гуртом з сусіднього села, з Вівсьяників, до тебе в магазин по гас... Добре мело того дня. Буря стовпи електричні повалювала. Світити нічим. Добралися до вас, підходимо до магазину — зачинено. Вихідний день, кажуть.

Скільки ж ото розчарувань було. Ти тоді, здається, чи не на побачення йшла, — підморгує незнайомий. — Так гарно зодягнута, чепурна. Добрі люди нам підказали, що в цьому магазині працюєш.

Він помовчав і додав:
— Виручила ти нас тоді. Тільки, як роздавала гас, забруднила новісіньке пальто. Пам'ятаєш? Так я оце по дорозі, думаю, дай зайду

до тебе. І ось прихопив, — простягає маленьку пляшечку з прозорою рідиною. — Щіткою суди-туди, і як рукою зніме.

— Чи варто ж? Спасибі.
— Ну, не буду затримувати. Будь щасливою, Ніно.

«Бути щасливою. А що воно таке, щастя? В чому його секрет? А чи я щаслива? Мабуть...»

Дівчині аж дух перехоплює від таких думок. Вона примружує очі і довго сто-

рою, манила пальцем дівчину.

— Доброго здоров'я, привіталась Ніна, як і належить казати до старих.

— Іди, дочко. Тільки тебе ж кошика немає, забідкалась старенька.

— Ну, нічого. У мене ось є. А яєць назбирала чимало. Курочки мої добре несуться.

Дівчина відразу пригадала, як колись в магазині пообіцяла бабі Федорі, що

„БУДЬ ЩАСЛИВОЮ, ДІВЧИНО“

їть отак серед вулиці — великої-великої. І коли ще більше примружує очі, то вже бачить всю планету. А навкруги — людей, людей... Ніна пізнає їх. Такі знайомі, рідні обличчя. Ось односельчани. Це вони півроку тому написали голові Йосипівського споживчого товариства Олексі Просянюку колективну заяву, щоб її, Ніну, з шкільного кіоска перевели у великий Дзержинський магазин працювати.

За що так пошанували? Та й тепер в книгу скарг записують одні подяки. Дивні люди. Вона ж нічого особливого для них не робить. Просто, мабуть, від роду привітна, уважна. І все.

Щось пригадавши, Ніна відкриває очі і хоче вже поспішати далі, коли збоку:

— Ніно! Ходи до мене!

Старенька бабуся, яку в селі зовуть просто Федо-

рою, манила пальцем дівчину.

прийде сама яйця забирати. Бо та ж старенька вже. Куди їй в таку негодю до магазину ходити?

Дівчині так хотілося сходити до клубу. Але хіба могла вона відмовити старенькій?

— Давайте, давайте, заспішила. — А пізніше ще навідаюсь. Може, вам якого товару треба? Кажіть. Принесу.

Хоч у Ніни Чекарди того дня був вихідний, дівчина так і не відпочила, весь день ходила з кошиком по хатах. Збирала яйця. А коли поверталась увечері додому, знову замріялась. Думала про щастя. А воно купалося в її очах.

І. ДОЛИНА.
Вільшанський район.

Її звати МАРІЄЮ

(Продовження. Початок в № 25, 26, 27, 28).

Пізно вночі до Гафії Степанівни постукали. Неаже гестапо? Насторожилася жінка. Але чому так обережно стукають?

— Відчиняй, Степанівно, свої, — чути за дверима знайомий голос.

До хати знову зайшла спекулянтка, а слідом за нею Петро Іванович Боевець. Його Гафія Степанівна знала. Колись він працював тут головою сільради.

— Тепер ви вже, напевне, представите нас Павлові Павловичу.

Поверталися до Єлисаветградівки втроєх. Всю дорогу говорили про те, як дужче дошкулити ворогові, нанести йому відчутніші удари. Павло Павлович уважно слухав друзів, радів налагодженню підпільної роботи. Марія вже добре знала всю округу і охоче розповідала, що робиться в селах.

— Страждають люди. Плаче Україна. Всі ненавидять фриців. Здається, ця ненависть ввійшла в плоть і кров народу. Була я оце недавно в Іванівці, Великовиківського району, листівки відносила. Край села біля однієї хати купка жінок стоїть. А в центрі дідок сидить, бренькає на кобзі і таким глухим голосом сумно співає. А слова, слова-то які в пісні.

Марія зітхнула і тихо заспівала:

Вперся німець на Україну
Та й колотить нами.
Віша, б'є, не знаєм за що,
А ще й зве паннами...

— Як за часів Шевченка кобзарі співають, — журно додала дівчина.

Кілька хвилин ішли мовчки. Кожного розтривожила пісня, ще гостріше відчувався біль у душі. І враз Марія заговорила знову, тепер гаряче, запалено:

— А що, коли б ми ось таких кобзарів та залучили до нашої роботи? І щоб у своїх піснях вони виражали не лише страждання народу, а й кликали його до боротьби.

— Ти молодець, Марійко. Відносно кобзарів маеш рацію. Думаю, що і Михайло Михайлович підтримає цю пропозицію. Чим більше в нас буде таких агітаторів, тим більше підніметься людей на боротьбу з фашистами, — ідеєю Марії вже загорівся і Боевець.

Все нові, все складніші завдання одержували комсомолка Мошнягун. І блискуче з ними справлялася. Вже не один раз секретар підпільного обкому гаряче тис дівчині руку, дякуючи за сміливість і відвагу.

На початку 1942 року підпільна парторганізація відновила перерваний на деякий час зв'язок з ЦК КП(б)У. Було також одержано ряд вказівок від Кіровоградського обкому партії, який тоді знаходився у Ворошиловграді. 11 березня 1942 року з Ворошиловграда літаком через лінію фронту було переправлено і викинуто на парашутах в різних районах області групу комуністів на чолі з Прокопом Федоровичем Баранником для надання допомоги підпільному обкому партії. Скірда одержав радіограму, що групу висаджено. Тепер підпільники шукали парашутистів. Марія мала знайти групу Баранника (десант розділився на три підгрупи). Інші шукали інструкторів обкому партії Шамардіна, Колесникова та Задорожного.

Розгрузилими весняними дорогами від одного села до іншого ходила «моторна спекулянтка», прагнучи натрапити на слід парашутистів. Прислухалася до людських розмов. У кожному селі наказувала довіреним людям, щоб ті обов'язково повідомили її, коли про щось довідаються. А сама поспішала далі. Скоро вона взнала про загибель Шамардіна. Стискалось від болю серце дівчини. Швидше, швидше, Маріє, адже й інші можуть, як Шамардін, нарватися на засідку ворога, на очі недобрим людям.

У квітні в колишнього директора Сентовської школи Петра Пилиповича Загребельного зустрілася вона з Баранником. Провела десантників на явочну квартиру, де на них уже чекав Скірда.

Комсомолку Марію Лелеку, свинарку колгоспу імені Чепелєва Кіровоградського району, односельчани висунули кандидатом у депутати районної Ради депутатів трудящих. Знають її в селі не лише як прекрасну трудівницю, але й як учасницю художньої самодіяльності.
Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

КОЛОНКА ВІТАНЬ

Дорога редакціє!

У нинішньому ювілейному році Радянської влади я з своїми однокласниками закінчую восьмирічку. За весь час навчання в школі у нашому класі не було жодного другорічника. Живемо ми дружно. Ось уже четвертий рік вчимося і працюємо під девізом: «Одні за всіх, всі за одного». Недавно вступили до лав комсомолу.

Пройде ще небагато часу, і всі ми, восьмикласники, перейдемо до наступного класу. Будемо навчатися в іншій школі, бо в нас восьмирічка. Жаль прощатися з нашими хорошими вчителями. Ми розуміємо, що це вони знайшли шлях до наших сердець.

Дуже хотілося б через «Молодій комунар» поздоровити наших жінок-учителів зі святом 8 Березня, а особливо хочемо привітати класного керівника, комуніста Людмилу Павлівну Плетену. За дорученням восьмикласників

Інна МУЗИКА.

с. Голованівськ.

Широ вітаю з святом 8 Березня учителів Бобринецького сільськогосподарського технікуму механізації З. О. Саун, В. А. Хорунжу, Д. П. Сахно, Г. Г. Ткаченко, О. А. Полішук та всіх дівчат-трактористок, які закінчили навчання в технікумі минулого року.

Марія ГЛАДКА,
трактористка.

с. Великі Трояни,
Ульянівського району.

Маленька Вірочка часто скучала за своєю другою мамою. Тепер Марія Мошнягун часто не була вдома. Дівчинка з нетерпінням чекала Марію Іванівну, таку добру і ласкаву. А та завжди приносила сусідським дітям гостинця, пиріжок з маком «від зайця», медяника, а то й справжніх цукерок у красивій обгорті.

Коли діти, награвшись, засипають, Марія розповідає їхній матері багато такого, від чого та лаялася.

— Ой, не треба, Машо, не розповідай, я не хочу знати. А раптом схоплять мене, почнуть допитувати, мучити. Коли не витримаю, скажу щось? В мене ж діти. Не розповідай краще.

Марія щиро сміялася з полохливої подруги: — Все одно вже в тебе гріхів багато. Адже ти знаєш, що я підпільниця, а й досі не донесли в гестапо. А скільки ти разів пекла хліб для партизанів? Чи, може, ти не знаєш, що сорочечки на твоїх дітях куплені за гроші, викрадені з німецького банку? За тобою теж давно вже шибениця плаче.

— Кинь ти, Машо, жарти, бо мені аж моторошно. Та страх не заважав Марії Тищенко ховати від поліцаїв усе, що можна заховати, плакати перед ними на свою убогість, а ночами діставати із схованок борошно і знову пекти хліб для месників. Та хіба лише вона, он і Лідія Доманська і Наталка Кашевська та багато інших колгоспниць так робили. Адже в лісі були хороші люди, їх захисники, знайомі, а нерідко й родичі.

Іноді, загасивши каганця, пригорнувшись одна до одної, подруги журилися по-справжньому. Марія Мошнягун здавленим, ніби не своїм голосом говорила:

— Загину я, відчуваю це... Треба витримати. Ех, і довго ж наших немає...

Вона знала, що за нею вже полюють гестапівські пси. Там уже почали здогадуватися, ким насправді є моторна спекулянтка. Обшук у хаті вже робили якісь незнайомі поліцаї. Коло звужується.

Та запалене до боротьби серце палахкотіло. Марія уже не лише була зв'язковою, а й добилася собі дозволу брати участь у диверсіях.

—6. ТАК ПРИХОДИТЬ БЕЗСМЕРТЯ

Підпільники знали, що Марії Мошнягун загрожує небезпека викриття. Їй наказали на деякий час згорнути свою діяльність, перерекати, «втекти від своєї тіні». Її мати, Ганна Пилипівна, мала симулювати хворобу, а дочка б доглядала її, залишивши «спекуляцію». А заодно Марія мала допомогти вилікуватися секретареві підпільного райкому П. І. Боевцю, у якого в осінню негодую загострився туберкульоз і якому теж було запропоновано переховуватися у надійних людей в селі.

На цей раз Марію з лісу супроводив один озброєний партизан. Ніч була місячною, теплою, хоч уже кінчався листопад. Хороше мріється в такі ночі. Не знали вони, що в цей час німці і поліцаї проводили облаву. До хати Мошнягунів залишилося не більше трьохсот кроків.

Раптом вони уздріли три постаті, які рухалися назустріч. У місячному світлі холодною сталлю блиснув багнет.

— Спокійно, — Марія схопила за руку партизана, що потягся за наганом. — Поруй колгоспні комори, — швидко шепотіла вона, — відходь за них і тікай. За мене не бійся.

Вона підштовхнула чоловіка. Але було пізно. Не встиг ступити партизан і п'яти кроків, як ті помітили. — Стій!

Він прискорив кроки. Комора поруч. Швидше! — Стій!

Тишу розітнув постріл. Кібцями налетіли на Марію вороги.

— З ким ішла? — присівся поліцай.

— На побаченні була з своїм хлопцем, — як найспокійніше відповіла.

Біля неї двоє. Третій погнався за її супутником. Постріл, другий. Десь за сараями сухо тріснуло з нагана. Відстрілюється.

З провулку на постріли прискочила група німців з автоматами. Одні подалися за комори, а троє зупинилися біля затриманої.

— Партизанен, партизанен!

— З ким була, більшовицька шлюхо? — прикладом штовхали її під бік.

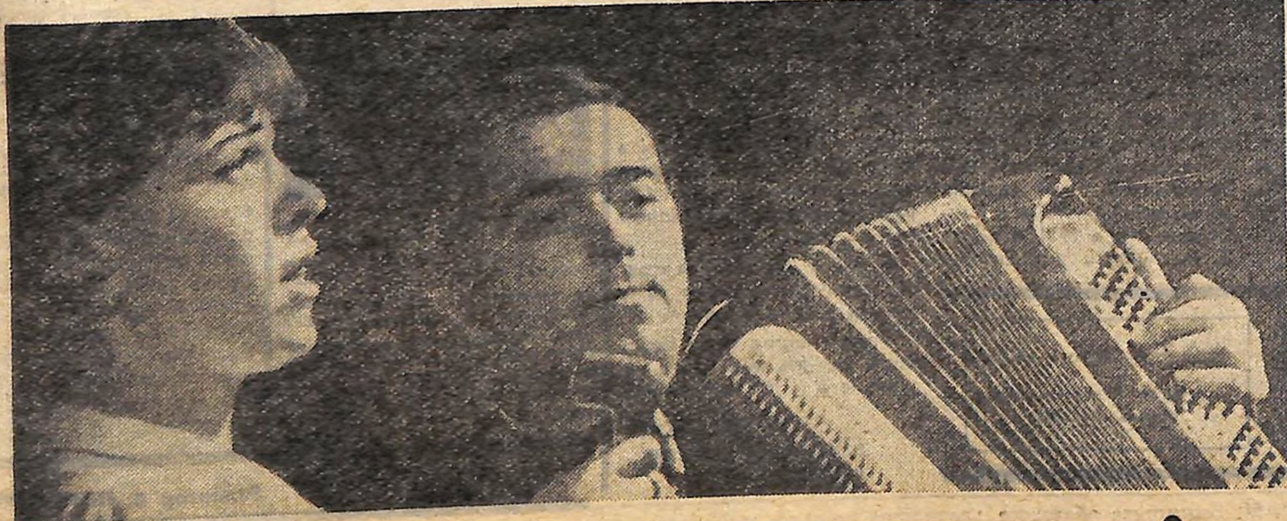
— Відповідай, де партизанни? — шпиркали багнетом.

(Закінчення буде).

Марія МОШНЯГУН
(фото 1941 року)

ЗАВОДСЬКА ЗІРКА

Ми слухали «Настю» у виконанні відомих співачок. Гарно співать, заслухався. Але найбільше молоді Аграрного подобиється «Настя», коли її співає Людмила Герасименко. Вона співає свою пісню. Пісню, що пройшла через її серце. Вона починає «Настю» і далеко-далеко відсувається зал, все, що її оточує. Вона залишається наодинці з пісню, а ще — з її молодим чоловіком, що спужить солдатом і ось повернеться додому. А ще поряд її маленька донька. І вони разом чекають татка.

Туга! Якщо й туга, то світла. Багато гарних співаків та співачок на Аграрному. Та коли виходить на сцену робітниця 2-го цеху Людмила Герасименко, зал захоплюється оплесками. Це зірка заводська — памониста.

О, ПОГРІБНА, завідувача дитячим сектором Будинку культури ім. Калініна.

На фото: Л. ГЕРАСИМЕНКО. Акомпанує В. ПРОТОС.

Фото В. КОВПАКА.

ЗА ДОРУЧЕННЯМ ветеранів нашої частини сподіваюся з допомогою газети розшукати відважну дівчину-воїна Раїсу Колінько. Разом зі своїми спогадами про цю мужню патріотку надсилаю її військове фото. Раїса

Цей лист надійшов з м. Чернівців. Друкуючи спогад про відважну санітарку, сподіваємося, що читачі, які знають що-небудь про неї, відшукать.

РАІСА КОЛІНЬКО, САНІНСТРУКТОР

МИ ЗУСТРИЛИ її на польській землі наприкінці березня 1945 року, під час боїв за звільнення м. Гдині. В солдатській формі, з орденем Слави на грудях, санітарка Раїса Колінько поверталася в свою частину після евакуації поранених. Та віднайти вже ніяк не змогла — частину переки-

нули на іншу ділянку фронту. Командування вирішило взяти Раїсу тимчасово в нашу частину. Визволимо місце, думали, а потім допоможемо дівчині в її пошуках. Та бої йшли за боями, і Раїса залишилася в нашому батальйоні.

З сумкою через плече,

сфотографувалася з вихованцем частини, 14-річним Володимиром Зепкіним, якого з великими труднощами довелося відшукати.

В. КОЧЕТОВ.

разом з танковим десантом вона була на передньому краї.

14 квітня розпочався штурм оборони німців у районі Зеловських висот. В цьому горнилі вогню ще раз проявився героїзм і винахідливість санітарного інструктора. Дівчина відшукала залишену фашистами землянку і в ній організувала пункт подачі допомоги пораненим. За перші два дні Раїса Колінько ввнесла в поля бою 50 поранених. Про це писали фронтові газети, її мужністю захоплювалися.

Весь дальший бойовий шлях комсомолка пройшла з батальйоном аж до Берліна. Її груди прикрасили ордени Червоного Прапора і Вітчизняної війни.

На свято Перемоги ми, ветерани війни, часто зустрічаємося в Москві, на місцях боїв. І завжди згадуємо сміливу санітарку. А вже серед нас є й ті, кому вона врятувала життя — Герой Радянського Союзу Вячеслав Беляев, Анатолій Забелін, Михайло Нечитайло.

Ми були б раді, щоб під час наступної зустрічі серед нас була і Раїса Колінько. Та де її відшукати? За деякими даними, вона з м. Знамен'янки Кіровоградської області.

Поздоровляємо її з святом 8 Березня і запрошуємо на чергову зустріч з ветеранами.

Де ви, Раїсо Колінько? Відшукніться!

В. КОЧЕТОВ.
м. Чернівці.

СОЦІЯ тут багато-багато ще більше напружуд п'яних ароматів. Вони течуть з усіх сторін. І он з отого стелажка, де гордовито розгортає целюсткі жовтава фрезія, де червоно-розкішна гвоздика, із смарагдових гіллячок, на яких ніжить білий, вишневий, блакитний і фіолетово-рожевий цвіт бузку. Всіх сортів квітів не злічити одразу. В оранжереї виробничого тресту зеленого господарства облкомунгоспу їх до сотні.

Василь Рапота, керівник цього господарства, веде мене оранжереею.

Я бачу перед ним невеличкі квіточкі, схожі на плоди малини. Целюстки їх — мов яскраво-червоний м'ячик.

— Кальцеоларія, — пояснює Василь Олександрович. А потім переводить погляд далі. І знову: — Ценірарія. Майже така, як знаменита голландська. А це — мімоза.

От які дивовижні дарунки, хлопці, приготовано до свята для ваших рідних матерів, сестер, коханих.

М. ШЕВЧУК.

Ці квіти, виплекані Таїсою Івановою, сфотографував наш кореспондент В. Ковпак позавчора. А сьогодні вони — прикраса святкового стола.

«ЧУЄТЕ, Є МІМОЗИ!...»

КОЛОНКА ВІТАНЬ

Просимо поздоровити колектив наших дорогих учителів, а також дівчат нашої школи з святом 8 Березня. Бажаємо їм доброго здоров'я, щастя, всього найкращого в житті.

Поздоровляємо також жінок редакції газети «Молодий комунар» з святом.

Хлопці 10 класу Фурманівської середньої школи.

Новоукраїнський район.

ЧАЙКА—ІМЕННИЦЯ

8 березня першої жінці-космонавтки Валентині **НИКОЛАЄВІ-ТЕРЕШКОВІ** сповнилося тридцять. Редакція на ім'я дорогої Чайки надіслала вітальну телеграму. Гадаємо, що наші читачі приєднаються до наших побажань.

«Москва, Зоряне містечко, Валентині Ніколаєві-Терешковій.

Щиросердно вітаємо Вас тридцятилітнім пролісковим березнем — святом материнства, великої любові, гоміливної весни. Зичимо щедрого сонця, доброї долі, високого неба для ваших чайних крил.

Журналісти та 37 000 читачів газети «Молодий комунар» орденоносної Кіровоградщини».

ЧОРНОБРИВЦІ

Друкуємо на замовлення дев'ятикласниці Лікарської середньої школи Олександрійського району Л. Потапової, Л. Іванюк з м. Олександрії, М. Котюк з селища Петрового та інших.

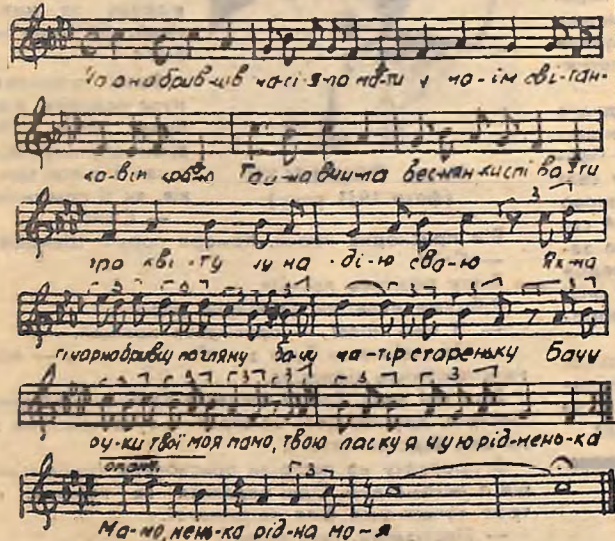
Музика В. Верменича.
Слова М. Сянгавського.
Чорнобривці навіяла мати
У моїм світланковім краю,
Та й навчила веснянки співати
Про квітучу надію свою.

Приспів:
Як на ті чорнобривці погляну,
Бачу матір стареньку,
Бачу руки твої, моя мамо,
Твою ласку я чую, рідненька.

Я розлуку і зустрічі знаю,
Бачив я у чужій стороні
Чорнобривці із рідного краю,
Що навіяла ти навесні.

Приспів.
Прилітають до нашого поля
Із далеких країв журавлі,
Розквітають і квіти, і доля
На моїй українській землі.

Приспів.

ЗЕМНЕ ТЯЖІННЯ

Гей, бентожні піта дівчи,
Як бентожна дівоча сутя,
Молодої трави потюпочка
Космодромі у всевіт несуть.
Понад морем кружляють чайки
Та й вертаються до землі.
...П'ять секунд безкінечне
мозчання
у космічному кораблі.
— Як там? Що там? —
Легенька боазнь.
...П'ять... чотири... і ось —
політ!
Дяленіє Земля, мов поїзд
в лазурково-блакитній млі,
О всесильно земно тяжіння,
Хто тебе у собі здолає!
...Як боазнь, зішла героїня
Із космічного корабля.

Георгій ШЕВЧЕНКО.

Кіровоградський район.

бинського шахіста Хосе-Рауля Капабланки.

ГЕНІАЛЬНИЙ КУБИНЕЦЬ

Сьогодні мине 25 років з дня смерті видатного кубинського шахіста Хосе-Рауля Капабланки.

Надзвичайне шахове обдарування виявилось у Капабланки дуже рано. З 4 років (народився майбутній гросмейстер 1888 року в Гавані) він навчився правилам гри, а в 11 років був одним з найсильніших шахістів Куби.

Успіхи Капабланки дозволили йому організувати матч в 1909 році з чемпіоном США Маршалом, який закінчився сенсаційною перемогою кубинця. Після цієї перемоги Капабланка був запрошений на великий міжнародний турнір в Сан-Себастьяно в 1911 році, де брали участь найсильніші шахісти світу.

І тут Капабланка показав свою перевагу. Постало питання про його матч на першість світу з Е. Ласкером.

Матч відбувся в Гавані в 1921 році. Перемогу одержав Капабланка, який і був проголошений чемпіоном світу.

В 1927 р. Капабланка втратив звання чемпіона світу в матчі з О. Альохіним.

Уряд і народ Куби бережуть пам'ять про свого геніального співвітчизника.

Г. ДУБІВКА,
кандидат у майстри спорту.

Кіровоградці з нетерпінням чекають з півдня весну, та, мабуть, ще дужче болячки ждуть радських вістей з Криму. А вісти не радують: 4-го березня «Зірка» зустрілась з командою СКА Львів. Кутювий удар армії вквирішив долю матчу. Наші земляки програли з рахунком 0:1, як і в попередньому матчі з «Металургом».

8-9 березня по області та Кіровограду передбачається хмарна з проясненнями погода, місцями незначні опади, туман. Вітер змішаний напрямків, слабкий до помірного. Температура повітря вночі близько нуля (при проясненніх до 6 градусів морозу), вдень від 0 до 5 градусів тепла.

Редактор **В. ПОГРІБНИЙ.**

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.